

Parlament del Dr. Lluís Sayé

Joaquim Trias i Pujol nasqué a Badalona el 1888. Estudià Medicina a Barcelona i fou metge el 1910, i el 1911 llegí la seva tesi de doctorat a Madrid sobre *La importància dels lípoides en Biologia*. Era, de més a més, llicenciat en Farmàcia. Ja doctor, ingressà a la Sanitat Militar, i durant tres o quatre anys féu la campanya d'Àfrica tot ascendint progressivament en la seva categoria. Interessa ja d'assenyalar aquest fet: haver viscut la cirurgia de guerra amb els mitjans del moment.

Treballà als Hospitals de Carabanchel i de Barcelona, i guanyà les oposicions per a la càtedra de Clínica Quirúrgica de Granada i, al cap de dos anys, es traslladava a la de Saragossa, i, dos anys després, a la de Barcelona. Durant aquests anys féu llargues estades a Berna amb Kocher, a París amb Delbet, i a Viena amb Boehler, estudiant el progrés constant, especialment en el tractament de les fractures, tema que estudià, iniciant en el nostre medi tècniques extremament útils i que en els anys de la guerra representaren fer beneficiar de la seva gran experiència milers de ferits. Féu llargues estades a França treballant amb els homes més destacats en cirurgia. Rebé una gran distinció per aquests estudis, i fou invitat a donar uns cursos i a reorganitzar l'ensenyament de la Cirurgia a la Universitat de Cuyo, a Mendoza, República Argentina, que coneixem bé perquè hem viscut llargs períodes a Mendoza: sabem l'esperit amb què hi és rebut l'invitat i com és afavorit el qui pugui fer el que millor cregui per perfeccionar pràctiques en curs i la cordialitat dels seus habitants i la cortesia amb què hom hi és tractat. Per això crec que Joaquim Trias devia reviure a Mendoza els temps més agradables del seu professorat. No fou pas l'atzar que el portà a Mendoza, sinó el reconeixement per part d'amics espanyols a l'Amèrica que cregueren que fóra un acte de justícia fer sentir novament Joaquim Trias, en plena forma, quan deixà el seu ensenyament, el respecte i l'admiració que tenien per ell tots els qui coneixien i sabien tot el seu valer.

El més gran ensenyament que ens ha deixat Joaquim Trias ha estat el de la seva serenitat, el domini d'ell mateix en tot instant, i el de

la seva intel·ligència, que li permetia de veure tot seguit el que havia de fer i, especialment, no perdre mai el seny per adversa que fos la contingència que vivia. «Vigila, esperit, vigila; no perdis mai el teu nord», ens deia Maragall; així sentia i feia Joaquim Trias. Visqué la tragèdia de veure la mort d'un fill en el seu esforç per salvar una vida, i sentí en ell la injustícia i el rigor i l'arbitrarietat. Joaquim Trias practicà sempre la prova màxima de la saviesa, el benefici immens del seu do: no parlar mai en to de queixa: la serenitat, i així, durant la seva malaltia, creà una família exemplar, i jo em demano si vides com la seva no han d'ésser conegudes i divulgades per a ensenyament de les noves generacions. Penso en l'interès que tindria la publicació de la seva biografia. I, de més a més, que una Acadèmia, especialment la Reial de Medicina, o l'Institut d'Estudis Catalans, creés un premi Joaquim Trias i Pujol per a la millor monografia sobre un dels temes en els quals la seva aportació personal fou més gran. Hem de fer reviure els grans valors per a exemple de les noves generacions. Joaquim Trias mereixia tots els honors, i hem de fer el que calgui perquè li siguin fets.